

de ved Pl. af 2den October 1841 § 4 fastsatte Indskrænkninger i Henseende til det Varebeløb, som Landboere kunne forhandle paa Stadens Torve.

§ 4.

Den i § 3 omhandlede Ret til Udsalg af Landmandens Producter paa Stadens Torve skal ogsaa tilkomme dem, der i den forestaaende Winter maatte over Isen tilføre Staden saadanne Varer.

§ 5.

Under fremtidig indtrædende Dyrtdsforhold kunne disse Bestemmelser af Indenrigsministeriet med Kongens Approbation paany sættes i Kraft, naar og forsaavidt det maatte findes, at Omstændighederne tale derfor, dog at der forinden gives Kjøbenhavns Communalbestyrelse og Politidirecteur Leilighed til at udtale sig desangaaende.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

De høie Priser paa Livets første Fornødenheder have foranlediget, at det i Ministeriet er kommet under Overveielse, hvilke Foranstaltninger der i saa Henseende kunde være at træffe for Hovedstadens Vedkommende, hvor den herskende Dyrtd kan antages at være meest følelig. Efter de af Ministeriet fra Kjøbenhavns Magistrat og Grosferer-Societetets Committee indhente Dplysninger er der vel ikke Grund til at befrygte, at de heri Staden forhaandenværende Forraad af Fornødenhedsartikler, navnlig Kornvarer, Kjøb og deslige, skulde vise sig utilstrækkelige til Forsyningen under den forestaaende Winter, men Ministeriet har dog ikke skjønnnet rettere end, at der i den i Priserne indtraadte Forhøielse foreligger god Grund til ved extraordinaire Foranstaltninger at søge at lette de omhandlede Artiklers Indkjøb for Hovedstadens Beboere, og har navnlig troet at burde virke hen til, at de væsentligste Fornødenhedsgegenstande, saasom Dvæg, Svin, Smaa kreaturer, Kjøb og Flest, samt Meel og Gryn og deslige, i saa stort Omfang som muligt kunde indføres hertil Staden, samt til at Afgangen for Befolkningen til at indkjøbe disse

Varer i mindre Dvantteter umiddelbart hos dem, der indføre samme hertil, kunde lettes saa meget som muligt. Ministeriet har derfor anmodet Kjøbenhavns Magistrat om at træde sammen med Stadens Politidirecteur for at afgive Betænkning om, hvorvidt der i de locale Forhold maatte være Noget til Hinder for i det angivne Tiemed at søge bevirket en Udvidelse af den Ret, som ifølge Forordningen om Commerciens af 4 August 1742 § 6 tilkommer de hertil Staden ankommende indenrigske Skippere til, i en Tid af 3 Uger efter Ankomsten, fra Skibene at udsælge de af dem indførte Victualier i smaae Partier indtil visse i bemeldte Forordning fastsatte Grændser, idet man blandt Andet henlede Dmærksomheden paa, om det ikke maatte kunne tillades Paa gjældende at udsælge de ovenomtalte Fornødenhedsartikler i mindre og saaledes for Menigmand lettere overkommelige Dvantteter end de i den nævnte Forordning foreskrevne Minima, og det ikke blot fra Skibene, men ogsaa fra Stader anviste i Nærheden af Havnen eller paa andre passende Steder; ligesom man endelig fremhævede Duffeligheden af, at en lignende Ret blev indrømmet Skippere, som fra udenrigske Steder indføre de ommeldte Varer hertil Staden.

I den derefter afgivne Betænkning udtalte Kjøbenhavns Magistrat, at, ihvorvel Foranstaltninger i den af Ministeriet paapegede Retning ikke kunne andet end medføre Forringelse i Fortjeneste for Klaser af Næringsdrivende, for hvilke den vil blive meget følelig, og som for en stor Deel ere saaledes stillede, at de ei kunne taale Formindskelse i hvad deres Erhverv hidtil har kastet af sig, uden at komme til at lide stærkt under det dem, som andre, allerede paa hvilende Tryk — navnlig den store Mængde Spekhøgere — har man dog ikke troet at burde lægge saa stor Vægt paa Hensynet hertil, at det maatte betragtes som et afgjørende Moment ved Bestemmelsen om, hvilke Foranstaltninger der maatte være Føie til at træffe i den omspurgte Henseende. I Erkendelsen af at de stedfindende Forhold gjøre det særdeles ønskeligt, at der virkes hen til Dpnaaelsen af det af Ministeriet paapegede Tiemed, samt at der i saa Henseende vil kunne vindes ikke lidet